

Paul Hermanides: We moeten Amsterdam gastvrij maken

Paul Hermanides bouwt met Hotel Arena, Odeon, de Brakke Grond en het Hermitage Café gestaag door aan, zoals hij het zelf omschrijft, een eigen horecadorpje in de stad Amsterdam. Hij is zowel vergadertijger als cultureel ondernemer. “Kijk: ik heb een bootje gekocht. We gaan er een klein theater inbouwen.”

Paul Hermanides is een beroepsprater. Ondanks het vroege tijdstip steekt hij onmiddellijk van wal in zijn kantoor aan een voorname Amsterdamse gracht. De vergadertafel is van de hand van Marcel Wanders. Aan de muur hangt kunst. Een schilderij verbeeldt de binnen- en buitenwereld van de vrouw. Op een ander prijkt de Nederlandse vertaling van Hermanides' levensmotto 'No Guts, No Glory'. Het werd: 'Geen Lef, Geen Lauweren'. Vol vuur spreekt Paul Hermanides over zijn achtergrond, z'n passies en zijn rol als voorzitter van de Amsterdamse afdeling van Koninklijk Horeca Nederland. Want Amsterdam en de horeca, die gaan 'm aan het hart. Zo is hij momenteel drijvende kracht achter een alliantie waarin de overheid en voorzitters van verschillende brancheorganisaties samenwerken. De 'Amsterdamse Alliantie' heet deze club. "Het doel is om Amsterdam met z'n allen gastvrij te maken."

Akkefietje

De activiteiten van Paul Hermanides begonnen in de jaren tachtig toen hij samen met Felix Rottenberg cultureel centrum De Balie oprichtte. Hermanides verkeerde in de juiste culturele kringen, zegt hij terugkijkend, omdat hij zich wilde afzetten tegen het milieu van z'n vader. "Ik ben een nakomertje. M'n vader was handelaar in speelgoed en sportartikelen. Als type mens vertegenwoordigde hij de ondernemerskant van de VVD. Thuis werd veel over politiek gepraat. Dat heeft me verbaal heel erg gestimuleerd. Maar mijn moeder was meer de liefhebber van kunst en theater. Zij werd op een gegeven moment ziek. En mijn vader ging in dezelfde periode failliet. Dat heeft mijn beeld van het belang van geld verdienen definitief veranderd. Mijn vader moest z'n dikke diplomatenmercedes inruilen voor een Opeltje Astra. Ondanks dat bleef hij precies dezelfde man. Die situatie leerde me een belangrijke levensles. Geld is handig en praktisch maar kan niet het hoofddoel in het leven zijn. Het blijkt om heel andere dingen te gaan. Al besef ik dat dit, in mijn huidige positie, een enigszins gratuite mening is."

Hermanides gooide de kont tegen de krib. Hij voelde zich aangetrokken tot wat nu de 'linkse kerk' wordt genoemd. "Ik was rebels en hield van theater. Met het opzetten van De Balie ontdekte ik de leuke kanten van de horeca. Felix en ik wilden de drempel naar cultuur verlagen. Een café is daar een goede manier voor. Al snel dacht ik: 'laat ik het eens omdraaien'.

Eerst horeca en daarna pas cultuur. Zo ben ik horecaondernemer geworden."

Hermanides kon de voormalige Sleep Inn overnemen van de gemeente en startte daar Hotel Arena. Een naam waar hij later nog veel plezier aan zou beleven. "Ik wilde een creatieve plek creëren waar mensen elkaar ontmoeten, waar cultuur samenkomt en uitwisseling plaats vindt." Dat zijn mooie woorden, maar onder aan de streep moet er wel winst geschreven worden, geeft Hermanides zelf ook toe: "Ieder koestert z'n imago. Ik ook. Maar ik heb juist de ervaring dat als je goede plannen hebt, en ambities, dat het geld dan vanzelf komt."

De gunstige positie waarin het bedrijf van Hermanides tegenwoordig verkeert, is grotendeels te danken aan een zeer voordelig uitgevallen akkefietje met het voetbalstadion de Amsterdam ArenA. Hermanides spande tijdens de bouw van het stadion een rechtzaak aan over de naam 'Arena'. Hij won. Het stadion betaalde voor het gebruik van de naam en met dit bedrag kon Hermanides het pand waarin Hotel Arena is gevestigd, overnemen van de gemeente Amsterdam. Het in bezit hebben van de 'bakstenen', was een enorme stap voorwaarts. Vanaf dat moment had de ondernemer Hermanides ineens veel meer slagkracht.

Vier sterren

Momenteel beheert de Amsterdam Village Company, zoals Hermanides' bedrijf heet, Hotel Arena, Odeon, de Brakke Grond en het Hermitage Café. Binnenkort wordt daar het theatercafé in de Stadsschouwburg aan het Leidseplein aan toegevoegd. En dat is nog niet alles zo blijkt als Hermanides een kopietje met een foto van een schip uit de binnenzak van z'n colbert tovert: "Kijk: ik heb een bootje gekocht. Het werd me een week geleden aangeboden en ik heb gelijk ja gezegd. We gaan er een klein theater inbouwen. Dat soort dingen vind ik nou leuk."

Ondertussen staan de kopers voor Hotel Arena op de stoep. Al voor de derde keer is hij benaderd door een Spaanse keten of hij het hotel niet van de hand wil doen. Het is een bod dat vanwege de hoogte moeilijk te weigeren valt, zegt Hermanides. Maar toch gaat hij er niet op in: "Het hotel is toch mijn kindje. Ik heb erg getwijfeld maar besloten de zaak te houden. Het aanbod was zeer aantrekkelijk, daar niet van, maar nu wil ik Hotel Arena uitbouwen tot een viersterren hotel. Dat gaat heel veel geld kosten. Het investeringsprogramma bedraagt meer

>>>

We moeten Amsterdam gastvrijer maken

>>> dan tien miljoen euro. Ik geloof erin: het ontbreekt hier aan een jeugdig, cultureel viersterrenhotel. Ik neem een voorbeeld aan Londen. Daar heb je veel meer hotels waar de Londenaren zelf ook komen. Die beginnen daar hun uitgaansavond. Dat is voor toeristen heel leuk. Je krijgt de kans om je echt even in het lokale stadsleven onder te dompelen.”

‘You win’

Als voorzitter van de Amsterdamse afdeling van Koninklijk Horeca Nederland bezet Hermanides een prominente plek in de Amsterdamse horecawereld. Hij ziet zijn positie als een natuurlijk gevolg van zijn karakter: “Het zit in me. Daarnaast vind ik het belangrijk dat als het je goed gaat, dat je iets terugdoet. Je bent iets verplicht. Ik hou van de stad, ben een echte Amsterdammer. Daarnaast heb ik vanuit m’n milieu meegeregen dat je niet altijd moet blijven kankeren, maar soms ook iets moet doen. Ik zie veel dingen die ik wil veranderen.”

Gevraagd naar wat hij als voorzitter heeft bereikt, noemt Hermanides een aantal dingen: “Ik denk dat de horeca nu meer serieus genomen wordt dan voorheen. Van oudsher wordt horeca als een last gezien, als iets wat problemen creëert. Langzaamaan neemt het besef toe dat de horeca juist een enorme bijdrage aan een stad levert.” Hij noemt een voorbeeld van een situatie met burgemeester Cohen. Cohen eiste dat buitenpompen op Koninginnenacht evenementen bier gingen schenken. Binnen in de cafés mocht nog wel gewoon bier getapt worden. Hermanides schetste Cohen wat dit voornemen ging opleveren: gedrang bij de ingang van mensen die een gewoon biertje wilden. Gedoe bij de deur. Een rommeltje zou het worden. Cohen bleef bij z’n standpunt. Hermanides riep de leden van de Amsterdamse afdeling bij elkaar. Dit mocht niet gebeuren. Hermanides haalde de mede-ondernemers over om hun handtekening te zetten onder een radicaal voorstel: zou de burger vader niet terugkomen op z’n plannen, dan ging de boel dicht. Wat Cohen vervolgens met honderdduizenden dolende bezoekers op straat ging doen, moest hij zelf weten. Toen beide heren opnieuw samenkwamen geloofde Cohen niet dat de horeca-ondernemers bij hun besluit zouden blijven. Ze wilden toch gewoon geld verdienen? Hermanides legde vervolgens een lijst met honderden handtekeningen op tafel. Het was de Amsterdamse horeca ernst. Hermanides: “Cohen gaf me een hand en zei: ‘You win.’ Hij zag natuurlijk ook in dat dit niet ging werken.”

‘De horeca wordt als een last gezien, terwijl het juist een enorme bijdrage aan een stad levert’

Het is een voorbeeld van een veranderde kijk op de positie en de rol van de horeca, die Hermanides wil bereiken: “Wij zijn een werkgever. We bieden mensen een plek om stoom af te blazen. We hebben economische waarde. We organiseren grote culturele evenementen. We ondersteunen de positie van Amsterdam. De stad is wel een uithangbord voor de rest van de Nederlandse horeca. Amsterdam is leidend. Dat houdt ook verantwoordelijkheid in. Mijn doel is al die verschillende clubs aan elkaar te knopen.” Momenteel vecht Hermanides voor het afschaffen van de toeristenbelasting. Mocht dat niet lukken dan wil KHN dat er meer transparantie komt rond de bestemming van het geld. “Zo’n afdracht moet wel rendabel zijn. Te vaak worden belastingen voor iets anders gebruikt dan de bedoeling is.”

Opportunisme

Zit er ook opportunisme bij Hermanides’ betrokkenheid in de praatclubjes? Gebruikt hij z’n goede contacten wel eens om zelf makkelijk een vergunning voor het een of ander te regelen? Hij wijst naar de foto van de boot die hij om gaat bouwen tot horecatheater. “Binnen een week was alles geregeld. Op zo’n moment speelt mee dat ik gewaardeerd wordt in Amsterdam. Daardoor kan ik dingen snel voor mekaar krijgen. Maar als ik een terras voor de Odeon wil, dan blijf ik juist op de achtergrond. Ik wil voorkomen dat mensen denken dat ik twee petten tegelijk draag. Dat zou zowel mijn positie als voorzitter als mijn status als ondernemer schaden. Daar pas ik voor. Een

voorbeeld is de fraude bij mijn eigen Hotel Arena. Ga je dat aan de kaak stellen of niet? Als ondernemer weet je dat het schadelijk is voor de naam van je zaak. Maar als voorzitter weet ik dat dit probleem veel breder speelt en relevant is voor de branche. Dan kies ik er voor om er toch mee naar buiten te komen. Het algemeen belang gaat in zo’n geval voor.”

Hermanides ziet zichzelf als een gezegend mens. Hij stapt ’s ochtends wel eens de deur van z’n grachtenpand uit, stuit op de mannen van de vuilnisdienst en denkt bij zichzelf: ‘wat een vreselijk sjiek beroep heb ik toch’. “Ik verdien m’n geld met praten. Mijn leven is zo leuk omdat het zo divers is. Ik mag me bezighouden met Amsterdam. Met de kwaliteit van de horeca. Het stimuleren van mensen. Het onderhandelen. Ik hou me bezig met cultuur. Ik praat serieus met de overheid. Ik kan ondernemen. Ik bevind me in een situatie die me op het lijf geschreven is.”

